

Hồi 12

Hồng Trạch Hồ Trung Tâm Cửu Vĩ Thiếu Lâm Sơn Thượng Đả Tình Ma

áng ngày hai mươi sáu tháng giêng, Đường Chủ Thiên Giải Đường Trần Thanh Thư được lệnh xuôi dòng sông Hoài xuống phân đàn Giang Tô. Ngân Xuyên Mỹ Nhân nâng nặc đòi theo, viện cố chưa từng được thưởng thức cảnh đẹp ở Giang Nam. Bá Câu không dám làm mích lòng cháu cưng của Cô Lô Ma Quân, đành bấm bụng để nàng đi.

Thiên Vũ sợ trong thời gian chèo rời xa tổng đàn, Bá Câu có hành động bất lợi cho Kiếm Minh và võ lâm, nên giới thiệu đầu mối liên lạc với Thanh Hải Thần Tăng. Chèo mang theo cả Nhật Phi Hồ và đôi Thần Nhu. Dương Huệ Chi hớn hở, ríu rít như chú chim non. Nếu không biết rõ, ai cũng tưởng nàng mới đôi mươi.

Đến ngã ba sông, nơi mà Hoàng Hà chia nhánh thành sông Hoài, Thiên Vũ thấy một chiếc đại thuyền đang neo đậu bên bờ. Chèo thúc ngựa đến gần cao giọng hỏi:

- Bớ chủ thuyền, ta muốn mượn trợn một chuyến để xuống Giang Tô.

Một đại hán vạm vỡ mình trần, đầu đội nón rộng vành bước ra. Gã lễ phép nói:

- Bẩm quan nhân, thuyền này đang chờ nhận hàng đi Bột Hải, không thuộc tuyến Sông Hoài.

Chèo nhận ra gã là Tần Lô, đệ tử Thanh Long Bang. Khu vực này nằm dưới sự khống chế của Tử Vi Môn nên thuyền của Thanh Long Bang không thể treo cờ và thêu bang kỳ.

Chèo mỉm cười bảo:

- Tần Lô, người không đi không được đâu.

Họ Tần biến sắc lùi lại, Thiên Vũ tung mình lên không, lộn ba vòng đã vượt qua khoảng cách ba trượng, nhẹ nhàng đáp xuống mũi thuyền, chèo hạ giọng nói nhỏ:

- Ta là phó Bang Chủ đây, vì muốn trà trộn vào Tử Vi Môn nên mới hóa trang thế này.

Tần Lô thấy Thanh Long lệnh bài lấp lánh trong tay chàng, vui mừng khôn xiết định quì xuống ra mắt. Nhưng một luồng lực đạo êm ái đã đỡ hấn lên. Họ Tần đứng thẳng vòng tay thưa:

- Bẩm phó Bang Chủ, lúc nãy vì thấy cô nương kia mặt áo tím của Tử Vi Môn nên không muốn chở, chứ thực ra thuyền này chưa hề nhận mối hàng nào.

Chàng đưa cho gã tám ngân phiếu năm trăm lượng rồi bảo:

- Đây là tiền của Tử Vi Môn, người cứ nhận lấy, nếu có dư, mua thêm rượu ngon để cùng ta đối ẩm.

Đa số những người sống bằng nghề sông nước đều khoái rượu, một phần là chống lạnh, một phần vì muốn khuây khỏa nỗi nhớ thê nhi. Tần Lô cũng vậy nên gã rất phấn khởi, nhận lấy bạc rồi thét thuộc hạ bắc cầu đưa ngựa xuống. Thấy hai con đã nhân lông vàng lo lớn, đám thuyền phu hoảng sợ, nhưng thấy mỹ nhân thân nhiên nắm tay ác thú nên mới yên tâm.

Quán rượu ở ngay cạnh bờ sông, nên chẳng mấy chốc hơn mười vò rượu Phần Sơn Tây đã được đem về. Biết chúng e dè Huệ Chi nên chàng giới thiệu:

- Đây là Ngân Xuyên Mỹ Nhân, nương tử của ta, các người dừng ngại.

Bọn giáo đồ Thanh Long Bang đồng sụp xuống:

- Chúng đệ tử bái kiến phó Bang Chủ phu nhân.

Huệ Chi ngơ ngác không hiểu nhưng cũng xua tay:

- Chư vị bất tất phải đa lễ.

Thuyền dương buồm đi vào nhánh sông Hoài. Thấy đôi Thần Nhu cứ chỉ trở mấy vò rượu, rồi nhìn chàng với vẻ van xin. Thiên Vũ bật cười bảo Phi Hồ:

- Lãng ca cho mỗi con một vò rồi đưa vào phòng.

Nhật Phi Hồ dù được xưng hô như huynh trưởng, nhưng trong lòng lão vẫn coi chàng là chủ nhân. Họ Thương đã hai phen cứu mạng cho Lãng Thu, nên lão nguyện suốt đời phò tá. Bọn Tần Lô thấy hai con vật mừng rỡ chạy lại ôm lấy vò rượu, miệng khọt khẹt liên hồi cũng không khỏi bật cười.

Họ Tần đã dành phòng tốt nhất cho phó Bang Chủ và phu nhân. Dù không sang trọng nhưng rất sạch sẽ và rộng rãi, có cả nhà tắm riêng. Vào đến nơi, Huệ Chi nhoẻn miệng cười:

- Thiếp không ngờ chàng còn là phó Bang Chủ Thanh Long Bang đấy.

Chàng bèn dìu nàng ngồi xuống giường rồi kể lại chuyện cứu tử Triệu Bang Chủ.

Đầu giờ Ngọ, Tần Lô gõ cửa mời hai người ra khoang trước dùng cơm. Huệ Chi đã thay bộ cung trang màu ngọc bích, trông càng thù mị và thanh thoát. Họ Tần và

bọn thuyền phu hầu như không dám nhìn nàng hai lần, chỉ thầm khen phó Bang Chủ phu nhân xinh đẹp tuyệt trần.

Gió xuân từ phía đông thổi về lồng lộng, trời vẫn còn lạnh, vì ngược gió nên thuyền trôi rất chậm. Đầu bếp trên thuyền quyết làm hài lòng thượng khách nên các món ăn đều ngon miệng. Tần Lô được vinh hạnh ngồi ăn với Phó Bang Chủ, lòng vô cùng phấn khởi, uống hết một vò năm cân mới chịu đầu hàng.

Đường từ Sơn Tây đến Hồng Trạch Hồ dài hơn ngàn dặm. Ngày thứ mười chèo mới đến nơi, cập vào bến đò nơi bờ Nam. Tần Lô nhất quyết neo lại để chờ chèo trở lại. Thiên Vũ cáo từ hấn rồi lên bờ, đi thẳng đến phân đàn Giang Tô ở bờ đông Hồng Trạch Hồ.

Gần trăm môn đồ Tử Vi Môn nằm la liệt, chỉ có mười mấy người còn khỏe mạnh. Chàng lập tức thăm mạch rồi viết dược phương cho chúng ra tiệm thuốc hết về. Trong khi chờ xem tác dụng của thuốc, chàng dẫn Huệ Chi lên ngựa dạo quanh hồ để tìm cách xâm nhập. Lãnh Sương Tiên Tử Mộ Dung Uyển đã kể cho chàng nghe rằng Hồng Trạch bà bà nuôi Bách Niên Cửu Vĩ Giải trong lồng sắt, thả xuống một chiếc ao nhỏ thông với hồ. Ao này nằm ngay hoa viên cạnh phòng Bà Bà, nhìn qua cửa sổ là có thể quan sát được.

Cạnh bờ Nam hồ có một khách điểm bốn tầng rất sang trọng. Mang chiêu bài Giang Tô Đại Khách Điểm. Chàng vào đây đặt hai phòng thượng hạng rồi trở lại phân đàn gọi Nhật Phi Hồ và đôi Thần Nhu. Lão chủồng quây thấy hai con dã nhân lông vàng, sợ khiếp vía định mời quý khách đi chỗ khác mà ở, nhưng thấy sau lưng Thiên Vũ là đàn chủ Tử Vi Môn Tất Lập liền lập tức câm miệng.

Họ Tất nghe chàng dặn dò đôi câu rồi cáo từ. Chiều đến, chàng gọi tiểu nhị dọn bàn ra lan can lầu rồi cùng Huệ Chi uống rượu, thưởng thức cảnh đẹp của hồ Hồng Trạch lúc hoàng hôn. Từ trên lầu ba nhìn xuống, thấy cỏ quanh bờ xanh biêng biếc, hàng liễu rủ tóc soi bóng mình trên mặt nước. Thoáng đâu đây mùi hương của hoa đào, hoa lý ngạt ngào hòa trong ngọn gió xuân tươi mát. Cảnh vật này gợi nhớ tới bài thơ Xuân Chí của Giả Chí đời Đường.

Thiên Vũ nâng chung, dõi mắt về chốn trời xa thẳm khé ngâm:

“Thảo sắc thanh thanh liễu sắc hoàng

Đào hoa lịch loạn lý hóa hương

Đông phong bất vị xuy sâu khứ

Xuân nhật thiên trang nha hận trường “.

Huệ Chi biết chàng nhớ đến những người thân và mối phụ thù, nàng bỗng nhớ ra một điều:

- Tướng công. Theo như chàng nói thì chắc Yến Vân đại tỷ đã lâm bồn ?

Thiên Vũ gật đầu:

- Ta cũng nghĩ như vậy, chỉ hận không có cánh mà bay về gặp con thơ.

Huệ Chi cười bảo:

- Chàng đừng lo, lúc đi thiệp nói Bá Câu rằng sẽ ở lại Giang Nam xem phong cảnh ít lâu rồi mới trở về Tổng Đoàn, chúng ta bắt được Cửu Vĩ Giải xong, lập tức lên đường về Cối Kê. Cùng lắm thì không về Tử Vi Môn nữa, mà sẽ công khai thách đấu với Bá Câu.

Thiên Vũ không khỏi thán phục hào khí của mỹ nhân. Chàng giả dò trêu ghẹo:

- Không chừng Bá Câu thấy sau lưng ta có năm mỹ nhân tuyệt sắc và thần dũng như các nàng, liền vỡ tim ra mà chết vì sợ hãi.

Huệ Chi xấu hổ liếc chàng với ánh mắt sắc như dao. Chuyện trò đến đầu canh một, hai người vào phòng bàn kế hoạch ngày mai.

Sáng hôm sau, chàng cỡi ngựa đến phân đàn để xem bệnh tình bọn môn nhân. Tất Lập mặt mày hớn hở bước ra tán tụng:

- Trần hộ pháp quả là Hoa Đà tái thế, tất cả đều đã bớt sốt và có thể ăn cháo được. Chàng vào trong xem qua, viết thêm một toa thuốc nữa rồi trở lại khách điếm. Chiều đến, Huệ Chi mượn một chiếc thuyền con cùng Thiên Vũ chèo một mạch hướng về cư ngụ của Hồng Trạch Bà Bà. Nàng sinh trưởng cạnh Hoàng Hà nên rất thông thạo nghề sông nước. Thiên Vũ cũng chẳng kém gì. Cách đảo một dặm đã gặp toán thuyền tuần tra. Trước đó, Thiên Vũ đã nhảy xuống nước nấp bên mạn thuyền. Huệ Chi cố tình mặc bộ y phục màu tím.

Nàng cao giọng bảo chúng:

- Ta là Ngân Xuyên Mỹ Nhân, hộ pháp tổng đàn Tử Vi Môn, nhân dịp đến Giang Tô nên ghé thăm Bà Bà.

Quan hệ giữa Bà Bà và Bá Câu rất mật thiết nên bọn thủ hạ Hồng Trạch Hồ đều biết tiếng nàng. Chúng cất lời chào rồi mời nàng đi tiếp.

Trời đã sụp tối, thuyền vừa cặp bờ, Thiên Vũ lặn một hơi, trôi lên ẩn mình trong bụi lau rậm rạp. Hồng Trạch Bà Bà nghe nói cháu gái cưng của Cô Lô Ma Quân đến chơi, mừng rỡ chạy ra tiếp khách. Bà Bà năm nay tuổi đã lục tuần nhưng nhờ thường xuyên uống máu Bách Niên Cửu Vĩ Giải, nên giữ được tuổi xuân, bề ngoài chỉ như mới bốn mươi, dáng vẻ phong lưu tha thướt.

Huệ Chi nghiêng mình tán tụng:

- Tiểu muội nghe hai chữ Bà Bà tưởng đại thư tóc bạc da môi, ngờ đâu là một nữ nhân còn đầy phong vận.

Bà Bà nghe nàng gọi mình là đại thư và khen mình trẻ trung, lòng khoan khoái liền đáp lễ:

- Dương muội quá lời, nhan sắc của Ngân Xuyên Mỹ Nhân từ lâu được xưng tụng là đệ nhất hồng nhan, ta nào có đáng gì ?

Huệ Chi đến bên vuốt ve mái tóc đen nhánh của Bà Bà rồi nói:

- Nhưng chỉ hơn hai mươi năm nữa, dung nhan tiểu muội không bằng một nửa của đại thư.

Bà Bà tự nhủ nàng nói thật nên rất đặc ý. Huệ Chi nhìn quanh rồi bảo:

- Chẳng lẽ đại thư không dẫn tiểu muội đi một vòng để tham quan các kiến trúc trên đảo hay sao ?

Bà Bà hớn hở đưa nàng vào trong, giới thiệu các sảnh, viện, hoa viên. Phải công nhận Bà Bà có khiếu thẩm mỹ tinh tế, các công trình đều rất đẹp, trang hoàng lộng lẫy nhưng không phàm tục. Trong lúc đó, Thiên Vũ lặng lẽ bơi đến nơi nuôi linh vật.

Nhờ đã được Lãnh Sương chỉ dẫn nên chàng dễ dàng tìm được động khẩu của hang ngầm dẫn đến ao. Ngay cửa hang là một cửa sắt với những chấn song to bằng cổ tay. Chàng vận thần công vào tiểu đao rồi ấn mạnh vào chấn song. Lập tức cắt đứt từng cây một. Thấy ba song là vừa đủ, chàng dắt đao vào lưng rồi ra sức bẻ cong sắt chui vào.

Đoạn đường ngầm đến ao dài hơn năm trượng, cuối đường là một hàng song sắt nữa. Lần này chàng chỉ cắt có một song rồi lấy túi lưới sau lưng mở ra. Trong lưới là một con cá chép đỏ tươi. Đây chính là món ăn khoái khẩu của Cửu Vĩ Giải.

Cửu Vĩ Giải thực ra chính là một con thường luồng có cái đầu to bằng trái dưa. Thấy môi ngon liền đưa vòi ra bắt. Màng nước tối đen nhưng nhờ công lực thâm hậu, dưới ánh sáng của viên dạ minh châu, Thiên Vũ vẫn nhìn thấy mờ mờ. Chàng lùi lại, con vật ham môi liền chui ra khỏi song sắt, qua chỗ mà chàng mới mở. Chiếc túi lưới trong tay Thiên Vũ lập tức chụp lấy con vật. Chàng cột lại rồi bơi trở ra núp dưới mạn thuyền.

Lát sau, Bà Bà tiễn Huệ Chi đến tận bờ hồ và dặn dò:

- Ngày mai, nếu công việc đã xong, Dương muội nhớ rủ Trần hộ pháp đến đây cho đại thư được diện kiến.

Huệ Chi dạ rất ngoan rồi tung mình xuống thuyền, thấy túi lưới nằm lù lù trong khoang, biết Thiên Vũ đã đắc thủ, nàng cao hứng chèo nhanh. Khi qua khỏi phòng tuyến bảo vệ, Thiên Vũ trèo lên thuyền, mau chóng thay y phục rồi phụ lực với Huệ Chi

đưa thuyền đi như tên bắn. Cặp bờ Nam, hai người lướt qua tường khách điểm, tung mình mấy lượt đã đến tầng ba, đi thẳng vào phòng.

Thiên Vũ tắm rửa xong, nhờ Lăng Thu cảnh giới rồi khêu sáng đèn, nhắm vào điểm giữa hai mắt linh vật, búng một đạo chỉ phong, Cửu Vĩ Giải lập tức ngắt đi. Chàng cởi túi lưới, tìm chiếc xúc tu thứ chín, có màu sậm hơn rồi lấy tô sứ lớn bảo Huệ Chi hứng vào. Chàng dùng tiểu đao cắt đầu xúc tu, một dòng máu hồng lợt tanh tưởi chảy ra, gần đầy tô là không còn một giọt. Thiên Vũ đem ngập tiểu đao vào huyết Mi Tâm của con vật. Cửu Vĩ Giải dấy dựa mấy cái rồi chết ngay.

Chàng rọc ngược lên trên, sẻ đôi đầu nó rồi dùng tay móc ra một viên nội đơn bằng trái long nhãn, tuyền một màu đen nhánh và óng ánh như hắc ngọc. Bỏ Viên nội đơn vào miệng, chàng bưng tô máu uống cạn, lên giường xếp bằng tĩnh tọa. Huệ Chi lo lắng quan sát tình lang. Chừng hai giờ sau, một màn sương màu vàng kim rục rờ xuất hiện bao quanh người và nâng chàng khỏi mặt giường nửa thước.

Huệ Chi biết công lực chàng đã đến mức đăng phong tọa cực, lư hỏa thuần thanh nên mừng đến sa lộ. Một khắc sau, Thiên Vũ xả công, mở mắt nhìn ái thê tươi cười bảo:

- Kim Thân Thần Công của ta đã đến tầng thứ sáu, không còn phải sợ Bá Câu nữa.

Huệ Chi âu yếm gặt đầu, lấy y phục mới rồi giúp chàng thay áo. Nhật Phi Hồ nghe tiếng trò chuyện đẩy cửa bước vào chúc mừng Thiên Vũ rồi chỉ xác Cửu Vĩ Giải nói:

- Thần vật không nên bỏ uống, để ta đem xuống bếp xào một đĩa lớn uống mừng Vũ đệ tăng tiến công lực.

Chàng tán thành nhưng dặn gã phải cẩn thận. Lăng Thu suy nghĩ rồi dùng đao cắt con vật ra, để không ai biết đó là thịt giải. Hơn khắc sau, gã bưng đĩa thịt giải xào và vò rượu lên đến. Ba người vui vẻ nhâm nhi.

Thiên Vũ biết món này rất bổ nên ép Lăng Thu và Huệ Chi ăn cho hết. Chàng cũng nhắm thử vài miếng, thấy ngon miệng liền khen Lăng Thu:

- Ai ngờ Nhật Phi Hồ còn là tay thánh thủ về chuyện nấu nướng.

Ăn uống, dọn dẹp xong, Huệ Chi rót trà cho hai người tráng miệng. Lăng Thu tối nay uống rượu hơi nhiều nên liền cáo say về ngủ. Thịt Cửu Vĩ Giải có tính dương lại được mấy chung rượu Thiệu Hưng dẫn hỏa nên chẳng mấy chốc cơ thể Huệ Chi nóng bừng, đôi mắt phượng long lanh, tình tứ.

Thiên Vũ đã học y kinh nên hiểu được diễn biến trong người nương tử. Chàng bước đến hôn vào đôi môi đang khát khát. Huệ Chi run rẩy nhận lấy rồi lần mở dây lưng trượng phu. Bóng nàng in lên vách như pho tượng mỹ nhân tuyệt mỹ. Những sợi tơ vàng óng trên da Huệ Chi óng ả dưới ánh đèn, mùi u hương tỏa thơm ngát.

Sáng ra, Thiên Vũ lại đến phân đà Giang Tô, bọn môn nhân đã khá hơn, đi lại được nhưng cơ thể yếu ớt, không đánh đấm vào đâu được. Chàng viết toa thuốc trao cho họ Tất rồi bảo họ:

- Bệnh này không làm chết người nhưng điều trị rất lâu. Phân đàn chủ cứ theo toa thuốc này cho anh em uống và tịnh dưỡng trong vòng hai tháng sẽ khỏi bệnh. Bốn hộ pháp không thể ở lại được nữa, xin cáo biệt.

Chàng về đến khách điểm thì Huệ Chi và Phi Hồ đã sẵn sàng lên đường. Lãng Thu cùng đôi Thần Nhu sẽ theo thuyền Thanh Long Bang về Lạc Dương chờ đợi. Ở đây có căn cứ mật của Kiếm Minh. Còn chàng và Huệ Chi sẽ cải trang rồi ngày đêm kiên trì về Cối Kê.

Nhật Phi Hồ móc túi bảo bối, trao cho chàng hai chiếc mặt nạ da người rất tinh xảo. Gần đây, Huệ Chi thường bắt chàng phải lộ mặt thật lúc ái ân, nên lớp hoá trang Chung Nam Sơn Chủ chỉ gắn hờ, rất dễ gỡ ra.

Rời khách điểm được vài dặm, thấy cạnh đường có một khu rừng vắng vẻ, hai người rẽ ngựa vào rồi thay đổi dung mạo. Huệ Chi soi mặt vào chiếc gương đồng nhỏ cưỡi bảo:

- Mai sau thiếp già đi cũng sẽ xấu xí thế này.

Thiên Vũ nhìn lại, thấy mỹ nhân đã biến thành một phụ nữ tuổi độ bốn mươi, không xấu nhưng thô kệch, nàng đưa gương cho chàng soi để thấy được khuôn mặt dữ tợn của một tay cường đạo với đôi lông mày chổi xể rậm rạp. Họ nhìn nhau cười vang rồi tiếp tục cuộc hành trình.

Trong hai ngày đã đến cánh rừng phong trên dãy Côn Sơn, Thiên Vũ kể lại cuộc gặp gỡ Chung Nam Sơn Chủ và Trần Bạch Lan cho Huệ Chi nghe. Nàng khúc khích cười bảo:

- Tướng công có được bao nhiêu chung máu là có bấy nhiêu vợ đẹp.

Chàng không đáp, thúc ngựa phi nhanh xuống núi. Nhờ ngựa của Huệ Chi cũng thuộc nòi tuấn mã nên mười tám ngày sau, phủ thành Hà Nam hiện ra trước mặt. Người ngựa đều mệt mỏi, họ đành phải tìm nơi nghỉ chân. Đến khách điểm thứ tư, chàng mới thuê được một phòng, Thiên Vũ lấy làm lạ nên tấm gọi xong, rủ ái thê đi dạo một vòng xem xét.

Đi ngang ngôi nhà lớn hai tầng có tên An Khánh đệ nhất tửu lâu, thấy bên trong có hơn trăm khách giang hồ, đao kiếm kè kè. Chàng cùng Huệ Chi bước vào. Tiểu nhị thấy khách nhân thân hình cao lớn, mặt mũi dữ dằn vội khúm núm mời vào một bàn cạnh phía tường bên tả, ngay bên cửa sổ thoáng mát. Chàng hài lòng gọi mấy món đắt tiền và một vò Trúc Diệp Thanh lâu năm.

Huệ Chi ân cần bới cơm và ép chàng phải ăn thật nhiều. Bảy ngày nay ăn toàn lương khô nên giờ đây hai người ăn rất ngon miệng. Hết chén thứ tư, Thiên Vũ buông đũa bắt đầu uống rượu. Huệ Chi cũng ráng ăn nhanh mấy miếng cuối cùng để bồi tiếp cho trượng phu vài chung. Quán đã chật ních người, không còn bàn nào trống, tiểu nhị chạy mướt mồ hôi nên không để ý có khách vào.

Người này tuổi trạc đôi mươi, mặt mũi anh tuấn đoan chính nhưng đen như trôn chảo. Gã đứng nhìn quanh muốn tìm cho mình một chỗ ngồi. Nhận ra Đoạn Sơn Quyền Mạnh Khôi, người đã tham gia cuộc đả lôi đài giành Sở Phi Hương ở Tây An, Thiên Vũ đứng lên cất tiếng gọi:

- Mạnh thiếu hiệp, xin mời ngồi chung cho vui.

Họ Mạnh đương nhiên không biết chàng là ai nhưng cũng bước đến vòng tay hỏi:

- Đại huynh là cao nhân phương nào sao biết tiểu đệ ?

Chàng kéo gã ngồi xuống rồi nói:

- Tại hạ là Dương Tế, quê Hồ Nam, năm ngoái có đến xem cuộc đả lôi đài ở Sở gia trang, được thưởng thức thần quyền của thiếu hiệp, lòng rất khâm phục nên nhớ mãi. Chẳng hay thiếu hiệp vì sao lạc đến chốn này ?

Mạnh Khôi dù chẳng thể nhớ ra mình có gặp người ngày chưa, nhưng nghe đối phương hết lời tán tụng, khoan khoái đáp:

- Tha hương ngộ cố tri. Chẳng lẽ đại huynh đại tẩu mới đến đây nên không biết gì ư ?

Thiên Vũ lắc đầu:

- Phu thê tại hạ khiêm trình ngày đêm từ Giang Tô về Cối Kê thăm phụ mẫu, nửa tháng nay không hề ghé qua khách điếm, trà lâu nên chẳng biết đại sự gì đang chấn động giang hồ.

Tiểu nhị đã kịp đem thêm chén đũa thức ăn. Mạnh Khôi rót đầy ba chung nâng lên mời. Cạn chén xong, gã ra vẻ thông thạo:

- Môn Chủ Tử Vi Môn không hiểu vì cớ gì gửi thư khiêu chiến với Thiếu Lâm Tự, hẹn giờ Ngọ ngày mai sẽ kéo quân đến. Cũng vì vậy mà tiểu đệ cùng hàng ngàn hào kiệt tứ xứ tự hội về đây để xem long tranh hổ đấu.

Thiên Vũ hồ hởi nói:

- Vậy sáng mai, phiền thiếu hiệp hướng dẫn phu thê tại hạ lên Tung Sơn để chiêm ngưỡng sự cố hiếm có này.

Mạnh Khôi nhận lời, cùng chàng chén thù chén tạc. Đến giữa canh một thì gã đã say mềm, đứng dậy cáo từ. Lát Sau, Thiên Vũ và Huệ Chi cũng trở lại khách điếm.

Về đến phòng, Huệ Chi cười bảo:

- Anh chàng họ Mạnh này tuy đen đúa nhưng cũng là tay hảo hán trung trực, trượng nghĩa.

Tiểu nhị bung trà lên, hai người vừa uống trà vừa bàn chuyện Thiếu Lâm. Thiên Vũ lộ vẻ băn khoăn:

- Nương tử ! Ta e rằng việc phái Thiếu Lâm ra tay tiêu diệt ba mươi sát thủ đã bị phát giác nên mới có trận chiến này. Nhưng không hiểu lão dựa vào điều gì mà dám đem quân đến tận cửa chùa khiêu chiến.

Ngân Xuyên Mỹ Nhân giật mình bảo:

- Chẳng lẽ Chiêu Hồn Chân Nhân Dương Hùng đã luyện xong Thập Bát Cương Thi và đã xuống núi liên thủ với Bá Câu ?

Chợt nhớ chàng không biết Dương Hùng là ai, Huệ Chi nói tiếp:

- Thiếp chưa kể cho tướng công nghe việc Thúc Công là Cô Lô Ma Quân Dương Lam có một nam tử tên gọi là Dương Hùng. Người này tính tình cổ quái, tàn ác, chỉ thích chuyện ma quỷ, gần gũi với xác chết, không nghĩ đến chuyện vợ con. Thúc Công về già, tính tình thay đổi, hối hận hành vi của mình ngày xưa, không muốn con mình bước theo vết xe cũ. Ngờ đâu Dương Hùng lại lén học trộm môn Cương Thi Thần Công trong pho Cô Lô Chân Kinh. Khi Thúc Công phát giác thì đã muộn, liền nổi giận đòi giam chặt con trai trên núi Cô Lô ở ngoại thành Ngân Xuyên. Dương Hùng không chịu, định tự sát. Thúc Công đành phải giao ước với hắn là khi nào luyện thành Thập Bát Cương Thi mới được xuất hiện trên giang hồ. Dương Hùng ưng thuận, chỉ quanh quẩn ở Ngân Xuyên, chế tạo Cương Thi. Hai mươi năm trước, gã tình cờ cứu được Tình Ma Mễ Hồng. Hai người cũng hiểm độc như nhau nên rất tương đắc, cùng hoạch định kế sách xưng bá võ lâm. Dương Hùng khẩn cầu Ma Quân nhận Mễ Hồng làm đệ tử. Vì rời giang hồ đã lâu nên Thúc công không biết con người anh tuấn ấy lại là kẻ bại hoại nhất và công địch của võ lâm. Sau khi học xong kiếm pháp và nội công, Mễ Hồng trở lại thân phận thứ hai của mình là Triệu Bá Câu.

Thiên Vũ hỏi lại:

- Võ công của Chiêu Hồn Chân Nhân như thế nào ?

Huệ Chi đáp:

- Thiếp chỉ nghe nói thân thể gã cứng rắn như thép, đao kiếm tầm thường không xâm phạm nổi. Còn các Cương Thi cũng vậy, chắc không bằng Dương Hùng nhưng mười móng tay tẩm độc rất lợi hại.

Thiên Vũ nhận ra cuộc chiến với Tử Vi Môn sẽ rất khốc liệt và khó khăn. Chàng thâm lo lắng cho ái thiê. Bỗng nhớ đến một vật, liền mở bọc hành lý lấy ra gói nhỏ, đặt lên bàn cười bảo:

- Ta đã có Kim Thân Thần Công hộ thể, nàng hãy nhận lấy Thiên Tâm Ma Y để giữ mình.

Huệ Chi tưởng chàng đã trao cho Đồng Kỳ Xương nên không hỏi đến, ngờ đâu chàng vẫn còn giữ bên mình. Nàng hiếu kỳ mở ra xem, thấy áo lụa Thiên Tâm màu vàng óng ánh, nhẹ nhàng và có thể co giãn được. Nàng e lệ liếc Thiên Vũ rồi cởi áo mình để mặc thử bảo y. Chàng tủm tỉm cười chiêm ngưỡng. Bảo y mềm mại bó sát thân trên như một lớp da thứ hai, những đường cong tuyệt mỹ vẫn lộ ra nguyên vẹn vẻ khêu gợi vốn có. Huệ Chi thấp hơn Thanh Sa Chân Quân nên áo Thiên Tâm che kín cả bụng dưới. Thiên Vũ nói đùa:

- Bảo y rất đẹp nhưng nương tử đừng mặc khoe với ai ngoài ta ra.

Huệ Chi xấu hổ cởi áo bỏ vào bọc hành lý của mình rồi bước đến gỡ lớp mặt nạ của chàng ra. Đó là dấu hiệu mời gọi một cuộc ái ân cháy bỏng, để bù đắp cho hơn nửa tháng kiêm trình cực nhọc.

Đầu giờ Thìn sáng hôm sau, đôi uyên ương thức giấc, tắm gội xong xuống tầng dưới dùng điểm tâm. Chừng vài khắc, Mạnh Khôi y hện bước vào. Thiên Vũ mời gã cùng ăn. Lát sau Huệ Chi trở lại phòng thu xếp hành lý rồi cả bọn đi về hướng Tung Sơn.

Từ phủ thành đến chân ngọn Thiếu Thất chỉ chừng bốn mươi dặm, giữa giờ Tỵ đã đến nơi. Trên đường tấp nập ngựa xe của quần hào. Một số có giao tình với Thiếu Lâm nên lên trợ chiến, số còn lại chỉ đến để được dự khán cuộc chiến mà họ nghĩ rằng sẽ kinh thiên động địa. Uy danh Thiếu Lâm tự lấy lừng đã mấy trăm năm, còn Triệu Bá Câu là bậc niều hùng mạnh nhất võ lâm đương thời. Như vậy võ công của Bá Câu không thể nào kém cõi được. Hơn nữa, họ còn muốn chứng nghiệm lời đồn đại bấy lâu rằng Bá Câu chính là Tình Ma Mễ Hồng, truyền nhân của Cô Lô Ma Quân.

Những nhà tiều phu, nông dân ở chân núi Thiếu Thất được một phen phát tài nhờ giữ ngựa, xe cho quần hùng. Mạnh Khôi có vẻ quen thuộc vùng này. Gã dẫn Thiên Vũ và Huệ Chi vào một sơn trang ở cách chân núi nửa dặm. Gia nhân trong trang đối với gã rất cung kính. Huệ Chi mỉm cười khen gã:

- Mạnh thiếu hiệp là bậc thiếu niên anh hùng, đi đến đâu cũng được người kính trọng.

Mạnh Khôi quay sang bắt gặp nụ cười mê hoặc và ánh mắt nhiếp hồn của nàng, sững sờ khen thầm:

- Dương đại tẩu mặt mũi thô kệch nhưng ánh mắt, nụ cười quyến rũ lạ lùng.

Ba người lên đến sân chùa đã thấy hơn ngàn hào kiệt đứng đầy. Họ chào hỏi nhau và bàn tán rất huyên náo. Các tăng lữ đều trang bị giới đao, tràng hạt, thiền trượng, gương mặt nặng nề, nghiêm trọng. Gần đến giờ Ngọ, Đại Hồng Chung trong Đại Hùng Bảo Điện ngân lên chín tiếng vang rền. Cửa điện rộng mở, một lão tăng râu dài tới rốn và hơn hai chục tầng nhân xuất hiện.

Họ chính là Tuệ Không đại sư, phương trượng Thiếu Lâm tự và các cao tăng của Đạt Ma Đường, La Hán Đường. Tuệ Không bước ra thêm, đưa tay lên ngực nói với quần hùng:

- A di đà phật ! Lão nạp vô cùng cảm kích trước thịnh tình của chư vị anh hùng. Nhưng cuộc chiến hôm nay quan hệ đến thanh danh ngàn năm của Thiếu Lâm Tự. Chỉ có đệ tử Thiếu Lâm mới được tham gia. Xin chư vị thí chủ cứ đứng ngoài làm trọng tài. Lão nạp rất biết ơn.

Cả ngàn người đều nghe rõ mồn một. Các đệ tử tục gia Thiếu Lâm đứng chung một nhóm, chờ cơ hội ra tay. Chưa đầy nửa khắc sau, chân núi vọng lên tiếng trống vang dội, quần hào đồng thanh nhìn xuống sơn đạo, thấy lá đại kỳ Tử Vi Môn to bằng mảnh chiếu, phát phới bay trong tay một đại hán có thân hình khôi vĩ. Theo sau là mười cái trống lớn. Tiếp đó là hai chiếc kiệu phủ sa tím mỏng, dẫn đầu là một đoàn tử y võ sĩ độ trăm người.

Quần hùng đứng dạt sang, chừa đường cho đoàn nhân thủ Tử Vi Môn tiến vào. Triệu Bá Câu và một đạo nhân gầy gò bước ra khỏi kiệu. Họ Triệu hôm nay mặc bạch bào, lưng đeo trường kiếm trông rất đường bệ, đáng bậc tôn sư. Người kia mặc đạo bào vàng, trước ngực có thêu hình bát quái, mặt nhợt nhạt như xác chết trôi, nhưng đôi mắt dài nhỏ loang loáng hàn quang, đầy vẻ yêu tà.

Bá Câu cười khanh khách vòng tay nói:

- Hôm nay bôn toà đến đây để xem thần công của Thiếu Lâm có đúng như lời truyền tụng hay không ?

Tuệ Không đại sư vẫn trầm tĩnh niệm phật:

- A di đà phật ! Trước mặt anh hùng thiên hạ, lão nạp mong Triệu thí chủ thành thật trả lời, thí chủ có phải là truyền nhân của Cô Lô Ma Quân không ?

Bá Câu thản nhiên đáp:

- Đúng vậy ! Còn gì nữa không ?

Quần hùng nghe lão công nhận đều chấn động tâm thần, xông xáo hẳn lên. Tuệ Không đại sư vận thần công Sư Tử Hống hỏi tiếp:

- Như vậy sát thủ sứ giả cũng là đệ tử của thí chú ?

Bá Câu ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Không sai, nhưng bổn toà cũng muốn đại sư xác nhận, cách đây hơn tháng có cho cao thủ tận diệt ba chục sứ giả hay không ?

Tuệ Không gật đầu:

- Sát Thủ Hội đã trở thành công địch của võ lâm nên ai cũng có quyền tiêu diệt, lão nạp không phủ nhận.

Bá Câu đằng đằng sát khí nói:

- Nếu vậy thì sao phái Thiếu Lâm không kéo quân đến Ninh Hạ mà truy sát Cô Lô Ma quân đi ? Nghề giết mướn đã có từ thời chiến quốc. Kinh Kha, Chuyên Chử, chẳng phải là sát thủ đấy sao ? Hôm nay, bổn toà muốn lĩnh giáo mấy chiêu tuyệt học, xin đừng dài dòng vô ích.

Chuởng môn phương trượng từ tốn hỏi lại:

- Phương thức tỉ đấu thế nào xin thí chủ dạy bảo ?

Thấy Tuệ Không định lực vững như núi Thái, không hề có sắc giận, Bá Câu chột dạ thâm nghĩ:

“Lão trọc này quả là đáng sợ, ta không thể coi thường.”

Không hổ là tay gian hùng kiệt xuất, Bá Câu đổi giọng ôn hoà, vòng tay nói:

- Đa tạ đại sư đã có lòng nhân nhượng, bổn toà mạo muội đề nghị song phương sẽ so tài ba trận. Trận thứ nhất xin được lãnh giáo La Hán tiểu trận. Trận thứ hai, thứ ba đơn đấu. Nếu phe bổn toà thua sẽ bỏ qua việc Thiếu Lâm sát hại ba mươi đệ tử. Còn nếu Tử Vi Môn may mắn dành phần thắng, chỉ yêu cầu Thiếu Lâm Tự từ nay không đụng chạm đến bổn môn nữa.

Điều kiện có vẻ đơn giản nhưng rất thâm độc. Bá Câu muốn nhân dịp này loại lực lượng Thiếu Lâm ra khỏi con đường tranh bá của lão.

Tuệ Không đại sư mỉm cười đáp:

- Triệu thí chủ tâm kế sâu xa, lão nạp nhận lời với điều kiện người của Tử Vi Môn không được xuất hiện trong địa phận phủ Hà Nam.

Bá Câu chửi thầm trong bụng, nhưng nghĩ mình không thể bại nên gật đầu:

- Được ! Bổn toà đồng ý !

Thập Bát La Hán tiến ra bày trận, họ là những cao thủ bậc nhất của Thiếu Lâm Tự, tuổi từ bốn mươi đến năm mươi. Thần thái uy nghiêm, tay cầm thiền trượng lạng lẽ chờ đợi. Hoàng bào đạo nhân phát tay ra hiệu, chín người áo tím trong đám môn nhân

nhảy ra, đôi chân thẳng đơ nhưng thân pháp rất nhanh nhẹn, dường như lướt đi bằng mũi bàn chân, một mùi hôi thối phả phát trong không gian.

Tuệ Không đại sư bỗng nghe bên tai có tiếng người vo ve như muỗi:

- Chín người này đều là Cương Thi, thân thể rắn chắc, tỏa ra độc khí. Đại sư nên âm thầm nhắc nhở các cao tăng trong La Hán trận mỗi lần tiếp cận phải phong tỏa hô hấp và chú ý đánh vào đầu chúng.

Phương trượng tỉnh ngộ, lướt đến dạn dò các đệ tử. Mười tám cao thủ niệm Phật hiệu rồi phát động trận thế. Hoàng bào đạo nhân huyết lên một tiếng sáo. Chín Cương Thi lập tức xông vào. Từng đợt, từng đợt sóng thiên trượng bao lấy đối phương. Bá Câu đã tính toán rằng độc khí từ thân Cương Thi sẽ làm cho các nhà sư trong La Hán Đường ngộ độc, trận thế sẽ tan vỡ. Chứ thực ra cũng biết không thể dùng sức mà phá thế trận trấn sơn của Thiếu Lâm.

Ngờ đâu, dường như họ đã biết được điều này, từng loạt chín người luân chuyển không tiếp cận lâu. Quần hùng và các nhân vật chủ chốt của Thiếu Lâm hồi hộp theo dõi trận đấu, bọn áo tím bịt mặt dường như không biết sợ chết là gì, vung song trao xông vào lưới trượng. Nhiều tên trúng đòn nhưng vẫn thản nhiên, nhưng khi bị quần tăng đánh vào đầu, chúng ra vẻ lúng túng. La Hán trận vì sợ độc khí mà không phát huy được uy lực, còn bọn Cương Thi bị phát giác yếu điểm cũng chẳng dám xông vào. Hai bên dằng co hơn một canh giờ mà vẫn chưa phân thắng bại.

Bá Câu ra hiệu cho Hoàng bào đạo nhân rút đệ tử về rồi cao giọng:

- Bốn tòa đề nghị trận này hòa, chứ nếu kéo dài e đến chiều vẫn chưa xong.

Tuệ Không đồng ý, ông nghiêm trang hỏi lại:

- Trận thứ hai, bên Tử Vi Môn ai sẽ đứng ra tử đấu ?

Bá Câu chỉ Hoàng bào đạo sĩ nói:

- Xin giới thiệu với phương trượng, đây là Chiêu Hồn Chân Nhân Dương Hùng, người sẽ lãnh giáo tuyệt học Thiếu Lâm.

Tuệ Không thầm nghĩ Dương Hùng không thể lợi hại bằng Bá Câu nên dùng mưu Tam Mã của Tôn Tản, đích thân xuất thủ hòng dành phần thắng ở trận này. Nếu được vậy, dù trận thứ ba có thua cũng thủ hòa, bảo toàn danh dự Thiếu Lâm. Ông liền bước ra:

- Lão nạp xin được hầu Dương thí chủ.

Dương Hùng gật đầu, lặng lẽ rút kiếm không khách sáo lập tức tấn công. Tuệ Không mấy chục năm rèn luyện Đạt Ma Kiếm Pháp, tự tin không thể thua, liền ung dung tiếp chiêu. Nhưng càng đánh ông càng kinh sợ vì đối phương chỉ biết tiến chứ

không biết lui, kiếm pháp Cô Lôu lại vô cùng hiểm độc, vẽ nên những vòng lâu ảnh đầy sát khí. Tuệ Không đại sư vận toàn lực xuất chiêu đắc ý Đạt Ma Độ Giang, kiếm khí veo veo chụp lấy đối phương, đâm trúng ngực Dương Hùng. Nhưng không ngờ họ Dương chẳng hề thọ thương mà còn mỉm cười ghê rợn rồi phản kích.

Chiêu Cô Lôu Mang Mang là tuyệt học của Ma Quân, kiếm phong lạnh lẽo, kiếm ảnh giăng mắc đầy trời. Tuệ Không quát lên như sấm, dùng chiêu Phật Điểm Mê Tâm chống đỡ, tuy không bị thương nhưng cũng phải lùi lại ba bước. Ông thâm niệm Phật rồi đánh chiêu cuối cùng trong Đạt Ma Kiếm Pháp là Tứ Đại Giai Không.

Mục tiêu của chiêu này là đỉnh đầu của Dương Hùng. Chiêu Hồn Chân Nhân mím chặt đôi môi mỏng, ra chiêu Cô Lôu Huyết Ảnh, vẽ lên những vòng lâu ảnh đỏ rực như máu. Tả thủ vỗ liền một chưởng Cương Thi Hủ Cốt. Thanh Kiếm của Tuệ Không chém vào đầu Dương Hùng, dội ra như chém vào tảng đá.

Lão tăng thất kinh vội tung người lùi lại nhưng đã muộn, chưởng kinh của đối phương đã giáng vào vai tả. Đại sư phun ra một búng máu, cánh tay tê dại, đau đớn vô cùng. Nếu không nhờ Phật môn thần công hộ thể thì đã bỏ mạng.

Bá Câu ngửa cổ cười khanh khách:

- Chiến thuật Tam Mã của phương trượng đã thất bại rồi. Bản lãnh của Dương huynh với hạ tương đương với nhau.

Tuệ Không và quần tăng nhìn nhau tuyệt vọng. Chưởng Môn phương trượng là người có võ công cao nhất mà còn thảm bại dưới Dương Hùng thì còn ai đủ sức đấu với Bá Câu ?

Bỗng trong đám quần hào, một bóng người cao lớn lướt tới nhanh như điện chớp, đến trước mặt Tuệ Không quì xuống nói lớn:

- Đệ tử tục gia là Dương Tế xin phương trượng cho xuất trận so tài với Tử Vi Môn chủ. Tuệ Không chưa kịp phản ứng thì người này đã lết đến, nắm chặt tay Tuệ Không khẩn cầu:

- Xin Chưởng Môn đừng ngại, mấy năm nay đệ tử khổ luyện pho Như Lai Thần Kiếm, tự tin có thể thắng được đối phương.

Tuệ Không nghe một luồng chân khí hùng hậu dồn vào cơ thể mình như thác, dù Dương Tế đang nói chuyện. Ông kinh hãi trước thần công cái thế của họ Dương, biết đâu là kỳ nhân ra mặt hỗ trợ cho Thiếu Lâm, bản lãnh còn cao hơn ông mấy bậc.

Tuệ Không mừng rỡ, mỉm cười bảo:

- Ta chấp nhận, nhưng người phải cẩn thận.

Bá Câu và mọi người đều bất ngờ trước diễn biến này. Chư tăng Thiếu Lâm biết rõ họ Dương chẳng hề là đệ tử bốn phái, nhưng không dám nói gì. Bá Câu chăm chú quan sát Dương Tế, thấy đối thủ là một đại hán tuổi tứ tuần, mặc áo choàng lông dày cộm nên trông rất khô vĩ. Thiên Vũ lạy tạ Tuệ Không rồi bước đến trước mặt Tử Vi Môn chủ, cải biến âm thanh trầm giọng nói:

- Xin môn chủ chỉ giáo vài chiêu !

Bá Câu biết trong việc này có ẩn tình, nhưng tự tin vào bản lãnh của mình nên cười ngạo nghề bảo:

- Với thân phận của bốn tòa không thể xuất thủ trước.

Thiên Vũ gật đầu, ôm kiếm chào rồi xuất chiêu. Không chút khách sáo, chàng xuất ngay chiêu thứ năm, Kiếm Khốc Tâm Vong. Thân kiếm ngân nga như tiếng khóc, kiếm kình như trận cuồng phong sắt thép trùm lây đối phương. Bá Câu sững sờ trước chiêu kiếm kỳ tuyệt, vội vận toàn lực dùng chiêu Cô Lô Mang Mang chống đỡ.

Lão là hóa thân của Tình Ma, hai mươi năm qua dùng phép Thái Bỏ hút tinh nguyên của hàng mấy trăm nữ nhân, nên công lực còn cao hơn tuổi tác. Kiếm chiêu lại hùng mạnh, vững chắc hơn hẳn Chiêu Hồn Chân Nhân.

Hai lưỡi kiếm đều dồn đầy chân khí nên kiếm phong chạm nhau nổ vang rền. Thiên Vũ quyết nhân cơ hội này giết Bá Câu trả mối phụ thù nên giáng tiếp chiêu thứ sáu Kiếm Hỏa Huân Huân. Kiếm ảnh có sắc hồng và toả hơi nồng ấm, phiêu phưởng như ngọn lửa trước gió.

Bá Câu nghe kiếm khí như xé lụa, vội múa chiêu Cô Lô Đảo Hải vẽ lên muôn ngàn lâu ảnh đảo điên, cuồng phong cuốn cát bụi bay mù mịt. Đường kiếm Thiên Vũ bị chặn đứng. Chàng thầm kinh hãi trước kiếm thuật và công lực siêu phàm của lão, nghiêng răng quán chú mười hai thành chân khí vào thanh kiếm rồi đánh chiêu thứ bảy, Thủy Kiếm Trường Lưu. Thấy kiếm chiêu trùng trùng lớp lớp như sóng Trường Giang, lại nặng tựa ngàn cân, Bá Câu không dám chân chờ đem ngay chiêu sát thủ cuối cùng trong pho Cô Lô Quỷ Kiếm ra đối địch.

Chiêu Cô Lô Táng Thiên là tâm huyết một đời của Ma Quân, ngay Dương Hùng cũng chưa luyện đến. Phong vận biến sắc, kiếm vụ toả ra nghi ngút như muốn che cả đất trời. Kiếm kình chạm nhau phát ra những tiếng nổ không ngớt. Hai thân ảnh dội ra sau mấy trượng. Bá Câu nghe ngực mình lạnh toát, biết bạch bào đã bị rạch tung, định thần nhìn địch thủ, thấy họ Dương vẫn còn nguyên vẹn đang chuẩn bị tấn công.

Lão không biết Dương Tế còn kỳ chiêu gì nữa, nên sinh lòng sợ hãi, lùi thêm ba bước vòng tay nói:

- Như Lai Thần Kiếm quả vô thượng, bốn tòa xin nhận bại.

Quần hào vui mừng vỗ tay hoan hô vang dội. Thiên Vũ tự biết nếu có đánh thêm cũng chưa chắc giết được Bá Câu, đành cắn răng nhìn kẻ thủ rút lui. Bá Câu cùng Dương Hùng lên kiệu, lủi thủi kéo quân xuống núi. Không còn dám đánh trống, diều võ dương oai nữa.

Hơn ngàn hào kiệt xúm đến tán tụng Dương Tế và chúc mừng Thiếu Lâm đại thắng. Đoạn Sơn Quyền Mạnh Khôi nắm chặt tay chàng khen ngợi:

- Tiểu đệ không ngờ lại được kết giao với bậc anh hùng cái thế như Dương huynh.

Thiên Vũ và Huệ Chi định theo họ Mạnh xuống núi thì Tuệ Tĩnh đại sư, thủ tòa Đạt Ma Đường bước đến vái chào:

- Phương trượng bỗng tự mong Dương thí chủ lưu lại ít khắc vào trong đàm đạo.

Mạnh Khôi thấy ở lại không tiện nên cáo từ rồi đi trước. Phu thê Thiên Vũ theo Tuệ Tĩnh vào khách sảnh. Ngoài Tuệ Không phương trượng còn có mặt đầy đủ các cao tăng chủ chốt như: Tuệ Hải đại sư, thủ tòa La Hán Đường, Tuệ Tĩnh đại sư, thủ tòa Đạt Ma Đường, Tuệ Vân đại sư, thủ tòa Giới Đường, Tuệ Năng đại sư, thủ tòa Tàng Kinh Các. Thấy chàng và Huệ Chi bước vào, quần tăng đứng dậy đưa một tay lên ngực cúi chào.

Tuệ Không phương trượng cất tiếng:

- Nếu không nhờ Dương thí chủ ra tay tế độ thì thanh danh ngàn năm của Thiếu Lâm Tự đã chẳng còn. Lão nạp và ba ngàn đệ tử xin ghi nhớ công đức vô lượng của thí chủ.

Thiên Vũ biết Tuệ Không là bằng hữu thâm giao với tiên phụ mình nên quì sụp xuống, đưa tay gỡ mặt nạ rồi nghẹn ngào thưa:

- Tiểu diệt Thương Thiên Vũ, di cô của Thần Kiếm Thương Thiên Long xin bái kiến phương trượng và chư vị Thần Tăng.

Huệ Chi thấy vậy cũng lặng lẽ quì theo. Tuệ Không đại sư kinh ngạc và vui mừng khôn xiết, bước đến đỡ chàng lên nhìn chăm chú rồi thân thiết bảo:

- Thương hiền đệ không may vắn số, nhưng có được hậu duệ anh hùng cái thế như Vũ nhi chắc cũng ngậm cười nơi chín suối. Ta đã nghe phong thanh về hiền diệt, nhưng không ngờ võ công người lại cao siêu đến thế. Chẳng hay lệnh sư là ai ?

Bồng lão thấy Huệ Chi vẫn còn quì liền cười ha hả nói:

- Lão nạp vì quá mừng nên thất lễ, xin nữ thí chủ đứng dậy.

Thiên Vũ quay lại bảo ái thê:

- Nương tử hãy ra mắt chư vị trưởng bối bằng chân diện mục cho đúng lễ.

Huệ Chi đưa tay xoa mặt, để lộ dung nhan thiên kiều bá mị của mình. Nàng cúi mình thi lễ:

- Tiện nữ Dương Huệ Chi ra mắt chư vị Thần Tăng.

Tuệ Không ngắm ngẫm quan sát, thấy nàng phong vận vô cùng quyến rũ, mị lực cuốn hút hồn người nhưng lại đây vẽ đoan chính, trung trinh. Ông cười bảo:

- Nữ thí chủ là mỹ nhân hiếm có trên đời, nếu đi vào đường tà sẽ gây sóng gió vô lâm còn hơn cả Bá Câu.

Huệ Chi sợ hãi thưa:

- Tiện nữ thể một lòng theo tướng công phò trì chính đạo, tiêu diệt ma chướng.

Thiên Vũ đỡ nàng đứng dậy, an ủi:

- Vì nương tử quá xinh đẹp nên đại sư mới cảnh tỉnh đôi câu chứ không có ý trách.

Tuệ Không cười ha hả:

- Vũ nhi nói chẳng sai, lão nạp quá lo xa nên thất lễ, xin lượng thứ cho.

Ông mời hai người an tọa, hỏi han về cục diện giang hồ và sách lược của Thiên Vũ. lát sau, tăng trù dọn cơm lên để đãi khách. Ăn xong, Tuệ Không nghiêm nghị nói:

- Dù sao Vũ nhi cũng nhận mình là đệ tử Thiếu Lâm, lão nạp sẽ nhờ sư thúc tổ truyền cho người một môn thần công của bản phái.

Ông bèn dẫn chàng đi sâu vào hậu tự. Đến một căn trúc xá nằm giữa vườn hoa, ông cung kính hướng vào mà bẩm:

- Đệ tử Tuệ Không bất tài, thiếu chút nữa đã làm mất uy danh của Thiếu Lâm. May nhờ có Thương thí chủ đây tự nhận là đệ tử, đứng ra đánh bại ác ma, cứu lấy thanh danh của bốn phái. Xin sư thúc tổ mở lượng từ bi truyền cho họ Thương một môn tuyệt học, để gọi là đền ơn tương trợ.

Cánh cửa tăng xá bỗng từ từ mở, một giọng nói vọng ra:

- Phương trượng hãy lui về và bảo Thương thí chủ vào đây.

Tuệ Không ra hiệu cho Thiên Vũ rồi trở lui, chàng chậm rãi bước vào. Căn trúc xá này tuy rộng rãi nhưng trống trơn, chẳng có đồ đạc gì. Cuối phòng là một lão tăng mình hạc xương mai, râu bạc trắng đang ngồi kiết già trên bồ đoàn. Thân thể lão như khô đét lại, chỉ còn da bọc xương.

Chàng dựa vào vai vế mà đoán lão tăng tuổi đã hơn trăm. Thiên Vũ lại gần, kính cẩn quỳ xuống thi lễ:

- Tiểu bối Thương Thiên Vũ bái kiến Thần Tăng.

Lão tăng mở mắt chiếu đôi thần quang chói lọi quan sát chàng rất kỹ, lát sau nhãn thần hiền hòa trở lại, ông từ tối hỏi:

- Thương thí chủ trước đây thụ giáo bậc cao nhân nào ?

Chàng cung kính đáp:

- Tiểu bối may mắn vào được Kim Cung kế thừa di học của Kim Tỏa Lão Nhân, nên tự coi mình là đệ tử của người.

Thần tăng chấn động, ngửa cổ lên cười dài, tiếng cười hoan hỉ vừa thê thiết, vang dội cả núi Thiếu Thất. Thiên Vũ không chịu nổi liền ngồi xếp bằng vận Kim Thân Thần Công chống chọi. Ánh vàng kim tỏa quanh thân, bảo vệ chàng trước những âm thanh khủng khiếp. Lão tăng giật mình chấm dứt tiếng cười. Chàng xả công nhìn Thần Tăng với vẻ ngỡ ngác.

Lão sư già mỉm cười hòa nhã bảo:

- Kim Cương Thân Công và Bát Nhã Tâm Kiếm là tuyệt học tột đỉnh của Thiếu Lâm, thí chủ đã luyện xong, ta còn gì để dạy nữa ?

Thiên Vũ là người thông tuệ hiểu ngay ẩn tình, chàng thẳng thốt hỏi lại:

- Chẳng lẽ Kim Tỏa Lão Nhân là đệ tử Thiếu Lâm ?

Lão tăng gật đầu, đôi mắt xa xăm nhớ về quá khứ, lão chậm rãi kể:

- Lão nạp có pháp danh là Không Không, Kim Tỏa Lão Nhân chính là đại sư huynh Không Tâm thiền sư, một kỳ tài võ học của Thiếu Lâm hơn trăm năm trước. Đại sư huynh say mê võ thuật và khoa thủ mộc nên xao lãng việc kinh luật. Sư phụ nhiều lần quở trách, tuyên bố sẽ truyền chức phương trượng cho nhị sư huynh là Không Trí. Đại sư huynh bất mãn, nửa đêm bỏ đi, xuất đạo giang hồ lấy danh hiệu Kim Tỏa Lão Nhân, trừ gian diệt bạo. Trong hai mươi năm nổi tiếng vô địch thiên hạ. Sư phụ lão nạp tiếc cho bản phái mất đi một kỳ tài, thậm chí hận nên không bao giờ nhắc đến đại sư huynh nữa. Ai ngờ trăm năm sau, truyền nhân của đại sư huynh lại vô tình nhận mình là đệ tử Thiếu Lâm, sự tấu xảo này không đáng cho ta cười hay sao ?

Thiên Vũ tỉnh ngộ chấp tay nói:

- Đệ tử xin được chính thức làm môn đồ Thiếu Lâm.

Không Không thiền sư hài lòng hỏi thêm:

- Còn môn Kim Cương Chỉ Lực, đại sư huynh ta có để lại hay không ? Người thử thi triển cho ta xem.

Thiên Vũ gật đầu, nhìn quanh thấy góc trúc xá có chiếc cối đá dùng đâm dược thảo, chàng vận công búng một đạo Kim Hành Chỉ. Luồng chỉ phong khoét sâu vào thân cối một tấc, bụi đá rơi lả tả.

Không Không thiên sư tư lự một lúc rồi nói:

- Với ba môn tuyệt học kia, người có thể an tâm ngạo thị giang hồ. Sáu thành Kim Cương Thần Công đủ sức bảo vệ toàn thân, nhưng nếu gặp đối thủ cao tay tấn công vào đại huyệt thì người sẽ gặp nguy. Nay ta truyền cho Di Huyệt Đại Pháp, hy vọng sẽ giúp ích cho người.

Lão tăng bèn đọc khẩu quyết rồi giảng giải những tinh túy của pho thần công. Nhờ thiên bẩm tuyệt vời, chừng một canh giờ chàng đã hoàn toàn thấu hiểu, tự mình dời đổi vị trí các huyệt đạo một cách dễ dàng.

Không Không thềm khen ngợi rồi nói:

- Đại sư huynh không chuyên về chưởng pháp nên không để lại bí kíp. Ta dạy cho người ba chiêu Giáng Long Tam Chưởng để sử học được vẹn toàn.

Đến chiều chàng đã học xong ba chiêu thần chưởng, thấy uy lực hơn hẳn Thiên Sơn Chưởng Pháp, lòng rất phấn khởi.

Thiên Vũ bèn đem chiêu thứ tám trong pho Bát Nhã Tâm Kiếm ra hỏi Không Không. Thiên Sư cười bảo:

- Chiêu Tâm Kiếm Tề Phi ngoài đại sư huynh, chưa ai học được, người phải cố gắng mới mong luyện thành. Chiêu này là cảnh giới cao nhất của kiếm đạo, không còn ai là đối thủ nữa, ta chỉ có thể nhắc nhở người hãy chú ý đến chữ Tâm.

Thiên Vũ vái tạ rồi cáo từ, trở ra khách sảnh, Tuệ Không từ tốn hỏi:

- Sư thúc tổ đã dạy cho Vũ nhi tuyệt học nào trong Thất thập nhị thần công của Thiếu Lâm ?

Chàng cung kính đáp:

- Thần Tăng chỉ truyền cho Di Huyệt Đại Pháp và Giáng Long Tam Chưởng.

Thiên Vũ thấy mình và Huệ Chi ở lại không tiện nên xin được xuống núi. Hai người lướt nhanh trên sơn đạo, lát sau đã đến Hà sơn trang, nơi họ gửi hành lý. Đoạn Sơn Quyền Mạnh Khôi vẫn chưa đi mà lại đứng chờ ở cửa trang.

Thấy hai người, gã mừng rỡ chào đón:

- Đại huynh và đại tẩu có thu được ích lợi gì không mà lưu lại lâu vậy, khiến tiểu đệ mỗi cổ ngóng trông. Xin mời vào trong dự tiệc tẩy trần. Hà trang chủ chính là cử phụ của Mạnh Khôi này.

Chàng cảm động gật đầu cười rồi đi theo họ Mạnh.

- - - o O o - - -